

ברוך אתה ה'

שם ה'

1 תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ז עמוד ב

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: מיום שברא הקדוש ברוך הוא את העולם לא היה אדם שקראו להקדוש ברוך הוא אדון, עד שבא אברהם וקראו אדון, שנאמר: ויאמר אדני (אלהים) במה אדע כי אירשנה.

אמר רב: אף דניאל לא נענה אלא בשביל אברהם, שנאמר: ועתה שמע אלהינו אל תפלת עבדך ואל תחנוניו והאר פניך על מקדשך השמם למען אדני. למענך מבעי ליה! אלא - למען אברהם שקראך אדון

2 תהלים פרק קמז

(ד) מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא

אדון on the word ברוך שאמר Insight of the

3 בראשית פרשת לך לך פרק טו

(ח) ויאמר אדני יקוק במה אדע כי אירשנה

4 תוספות מסכת ברכות דף ז עמוד ב

וא"ת אמאי לא מייתי קרא אדני (אלהים) מה תתן לי (שם טו) שהוא כתוב קודם.

וי"ל שהפרשיות לא נאמרו כסדר ואין מוקדם ומאוחר בתורה וזה הפסוק דבין הבתרים היה קודם לכן

5 בראשית פרשת לך לך פרק טו

(ב) ויאמר אברם אדני יקוק מה תתן לי ואנכי הולך ערירי ובן־משק ביתי הוא דמשק אליעזר

(ה) ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט־נא השמימה וספר הכוכבים אם־תוכל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך

6 שולחן ערוך אורח חיים הלכות הנהגת אדם בבקר סימן ה

יכוין בברכות פירוש המלות. כשיזכיר השם, יכוין פירוש קריאתו באדנות שהוא אדון הכל, ויכוין בכתיבתו ביו"ד ה"א שהיה והוה ויהיה, ובהזכירו אלהים, יכוין: שהוא תקיף בעל היכולת ובעל הכחות כלם

7 משנה ברורה סימן ה

פי' המלות - כמו שאחז"ל [ברכות מ"ז] שלא יזרוק הברכה מפיו אלא יכוין בעת האמירה ויברך בנחת

וז"ל ס"ח סי' מ"ו כשהוא נוטל ידיו או שמברך על הפירות או על המצות השגורות בפי כל אדם יכוין לבו לשם בוראו אשר הפליא חסדו עמו ונתן לו הפירות או הלחם להנות מהם וציוהו על המצות ולא יעשה כאדם העושה דבר במנהג ומוציא דברים מפיו בלא הגיון הלב ועל דבר זה חרה אף ה' בעמו ושלח לנו ביד ישעיה ואמר **יען כי ניגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני** ועי"ש עוד מה שהאריך בגודל העונש עבור זה

שהיה וכו' - **ובביאור הגר"א כתב דלפי עומק הדין א"צ לכוין אלא פי' קריאתו דבכל מקום הולכין אחר הקריאה** אף שיש בהכתיבה סודות גדולות לבד בקריאת שמע שם צריך לכוין ג"כ שהיה וכו' עי"ש. ובמקום שנכתב בא"ד לכו"ע אין צריך לכוין אלא שהוא אדון הכל.

עולם = נעלם

ברון שאמר – insight of the מצוה – Language of

8 תלמוד בבלי מסכת נדה דף לא עמוד א

תנו רבנן: שלשה שותפין יש באדם, הקב"ה ואביו ואמו. אביו מזריע הלובן, שממנו עצמות וגידים וצפרנים, ומוח שבראשו, ולובן שבעין. אמו מזרעת אודם, שממנו עור ובשר ושערות, ושחור שבעין. **והקב"ה נותן בו רוח ונשמה** וקלסתר פנים, וראיית העין, ושמיעת האוזן, ודבור פה, והלוך רגלים, ובינה והשכל. וכיון שהגיע זמנו להפטר מן העולם - **הקב"ה נוטל חלקו, וחלק אביו ואמו מניח לפנייהם**

9 תלמוד בבלי מסכת נדה דף סא עמוד ב

א"ר יוחנן: מאי דכתיב במתים חפשי, כיון שמת אדם - נעשה חפשי מן המצות

אשר קדשנו במצותו

10 בראשית פרשת וירא פרק כב

(ה) ויאמר אברהם אל־נעריו שבו־לכם פה עם־החמור ואני והנער נלכה עד־כה ונשתחוה ונשובה אליכם